

ŻYCIE WANGELIA

II NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU, *A* Mt 17,1-9 * 12.03.2017

Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba oraz brata jego, Jana, i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno. Tam przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. A oto ukazali się im Mojżesz i Eliasz, rozmawiający z Nim. Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: «Panie, dobrze, że tu jesteśmy; jeśli chcesz, postawię tu trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza». Gdy on jeszcze mówił, oto obłok świetlany ostonił ich, a z obłoku odezwał się głos: «To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie!» Uczniowie, słysząc to, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: «Wstańcie, nie lękajcie się!» Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im, mówiąc: «Nie opowiadajcie nikomu o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zmartwychwstanie».

Szczytowym punktem opowieści o Przemienieniu nie jest oślepiający blask szat Jezusa, lecz głos, który odzywa się z obłoku: „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie”. Tak jak w scenie chrztu nad Jordanem, na początku publicznej działalności Jezusa, tutaj, w wigilię męki, głos z nieba ogłasza, że Jezus jest Synem Bożym. „Jego słuchajcie”. To polecenie jest ważne. Uczeń nie sjęst człowiekiem, który szuka wizji, lecz jest człowiekiem, który słucha. Nie chodzi o to, aby zobaczyć, aby dotknąć Pana. Istotne jest słuchanie Jego głosu, wzięcie na serio Jego przesłania, otworenie się na Jego słowa. W słuchaniu nie chodzi o to, aby wiedzieć więcej, aby zaspokoić ciekawość, lecz o to, aby przyjąć przydzielone nam zadanie, realizować dotyczący nas i świata projekt Boga. Kiedy słuchamy, nie poszerzamy zakresu naszej wiedzy teoretycznej. Poszerzamy zakres naszego zaangażowania. Również chrześcijanin uczestniczy w Przemienieniu. Jego oblicze, jego życie mogą zostać radykalnie przemienione. Takie przemienienie jest jednak owocem wytrwałego wsłuchiwania się w Boże Słowo.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy wsłuchuję się w Słowo Boże: choćby z dzisiejszej Ewangelii? Czy jest we mnie światło, które promieniuje z Ewangelii?

Do wykonania: Przeczytam dowolny fragment Ewangelii i zastanowię co mówi do mnie Pan Bóg.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

15.03 (środa) Wspomnienie św. Klemensa Hofbauera, prezbitera

Jan (takie imię otrzymał na Chrzcie św.) Hofbauer (Dworzak) urodził się w 1751 r. na Morawach w Tasovicach. Po śmierci ojca pracował jako piekarz. Długi czas poszukiwał swego miejsca w życiu. Dzięki wytrwałości i ludzkiej pomocy ukończył studia uniwersyteckie w Wiedniu. W Rzymie zetknął się z zakonem redemptorystów, do którego wstąpił. Po otrzymaniu święceń kapłańskich wysłano go do Wiednia, a następnie na Pomorze. Ze względu na złe drogi i ostrą zimę zatrzymał się na jakiś czas w Warszawie. Chwilowy postój przemienił się w pobyt trwający 21 lat. Klemens wraz z dwoma towarzyszami otrzymał w opiekę kościół św. Benona, dom sierot i szkołę rodzin

rzemieślniczych. Czasami musiał żebrać, aby je utrzymać. Pewnego dnia zaszedł po prośbie do karczmy; kiedy zwrócił się o datek do grających w karty, jeden z graczy uderzył go w twarz, na co Święty odpowiedział: „To dla mnie, a co dla moich sierot?” Skruszeni kompani oddali całą ugraną. Prowadził też opiekę nad służącymi - których było wtedy w stolicy około 1100. Uruchomił drukarnię i wydawnictwo książek religijnych oraz stowarzyszenie dla pogłębiania wiedzy religijnej. W ten sposób powstała pierwsza placówka jego zakonu w Polsce. Był wybitnym kaznodzieją. Był świadkiem tragedii państwa Polskiego pod koniec XVIII w. W Warszawie przeżył ostatnie dwa rozbiory. Był tu, gdy wojska gen. Suworowa dokonały w 1794 r. rzezi Pragi (Rosjanie wymordowali ok. 20 tys. ludzi). Dla dzieci ofiar - „dzieci Pragi” - zorganizował pomoc i opiekę. W 1808 r. wydano dekret o kasacie zakonu redemptorystów. Klemens, na polecenie Napoleona, wraz z innymi został wywieziony do twierdzy w Kostrzynie. Po uwolnieniu został przymuszony do opuszczenia Polski. Udał się więc do Wiednia, gdzie rozpoczął działalność duszpasterską, zwłaszcza wśród młodej inteligencji. Jego gorliwość budziła sprzeciw miejscowych władz. Zmarł w opinii świętości 1820 r.

17.03 (piątek) Wspomnienie św. Patryka, biskupa

Urodził się około roku 358 w Taberni, położonej w tej części Brytanii (Anglii), która należała do Cesarstwa Rzymskiego. Patryk został w dzieciństwie ochrzczony, ale nie otrzymał chrześcijańskiego wychowania. Gdy miał szesnaście lat porwali go irlandzcy korsarze i sprzedali w Irlandii do niewoli. Przez sześć lat musiał pracować jako pasterz. Wówczas dokonała się w nim odmiana życia. Nauczył się tamtejszego języka i poznał obyczaje panujące na tej wyspie. Po sześciu latach udało się mu zbiec z niewoli, lecz nigdy nie zapomniał już Zielonej Wyspy. Uważał, że jego powołaniem jest głoszenie Ewangelii w Irlandii, dlatego też zdobył odpowiednie wykształcenie w dwóch szkołach misyjnych w północnej Francji. Wyświęcono go na biskupa w roku 432 i wysłano do Irlandii. Apostołował głównie na północy i zachodzie Irlandii, tam gdzie jeszcze nie głoszono Ewangelii. Wkrótce nawrócił wielu wodzów plemion wraz z ich rodzinami i związanymi z nimi ludźmi. Patrykowi przypisuje się założenie w roku 444 głównej stolicy biskupiej w Irlandii – Armagh. Św. Patryk gorliwie pracował, ale też doznał wielu przykrości. Ostatni okres swojego życia spędził nasz Patron w jednej ze wspólnot zakonnych, oddając się modlitwie i praktykom pokutnym. Pełen zasług odszedł do Pana 17 marca 461 roku

18.03 (sobota) Wspomnienie św. Cyryla Jerozolimskiego, bp i dr Kościoła

Urodził się około 315 roku w Jerozolimie. Pochodził z rodziny chrześcijańskiej, bardzo przywiązanej do wiary. Zwyczajem pobożnych rodzin od młodości zaprawiał się w ascezie chrześcijańskiej w jednym z klasztorów Palestyny. Z rąk biskupa Jerozolimy, św. Makarego, przyjął święcenia diakonatu (334), a z rąk jego następcy, św. Maksyma, otrzymał święcenia kapłańskie (344). Po śmierci Maksyma na stolicę jerozolimską został wybrany właśnie Cyryl. Ze względu na rangę pierwszej w świecie stolicy biskupiej wybór musiał zatwierdzić synod w Konstantynopolu, cesarz i papież. Cyryl z takim zapalem zabrał się do pasterzowania, że współczesny mu św. Bazyli Wielki (+ 379) nie szczędził mu najwyższych pochwał. Zmarł 18 marca 386 roku, gdy miał ok. 71 lat życia, w tym 38 lat pasterzowania za sobą.

WARTO WIEDZIEĆ...

13 marca – IV rocznica wyboru papieża Franciszka.

Parafialne nabożeństwa w Wielkim Poście:

- Droga Krzyżowa: piątek, godz. 10:30 i 19:30.
- Gorzkie Żale: niedziela, godz. 17:30
- Rekolekcje: 29/03-02/04/2017, głosi ks. Wiesław Groszek, *misjonarz z Gwatemali*.